

slump var det att den för en samling så dyrbara fogeln icke i stället störtade i hafvet, der han säkerligen gått förlorad.

På tal om foglars uppehåll på samma ställe under en lång följd af år kan äfven anföras ett annat exempel. År 1867 berättade flera jägare i Kalmar att en helt svart tolk (*Totanus calidris*) i öfver 20 år haft sitt tillhåll på ett skär utanför Björnö vid Kalmar sund. Följande den gifna anvisningen begaf sig Kolthoff dit 1869 och lyckades äfven skjuta den sällsynta fogeln, hvilken skänktes till Riksmuseum.

En glänsande hvit varietet af gräsanden (*Anas boschas*) sköts likaledes på Öland under säregna omständigheter. Längre hade den märkliga fogeln ådragit sig folkets uppmärksamhet och K. hade upprepade gånger på alla möjliga sätt traktat efter hans lif, men alltid förgäfves. En afton vandrade K. jemte en jagtkamrat hemåt från en längre excursion och komne i närheten af bostaden märkte K. att en af patronerna så hårdt fastnat i kammaren på geväret att det var omöjligt att få den loss utan fara att den skulle brinna af. Återstod således endast att afskjuta patronen och då i detsamma en flock änder, mörkt aftecknade mot den klara aftonhimlen, på ofantligt långt håll sträckte förbi, blef densamma mål för det genstråfviga skottet, med det för båda jägarne förvånande resultat, att en af änderna störtade till marken. Deras förvåning skulle dock växa än mer, ty då K. skulle upptaga fogeln fann han den vara den länge förgäfves åtrådda hvita vildanden. Ett egendomligare lyckoskott torde vara svårt att uppvisa.

A. W.

Morkullan märktes här på »sträcket» första gången fredagen den 16 mars. Mellan jul och nyår 1893 syntes tvenne särskilda gånger på samma ställe härstädes 7 stycken morkullor, så att en större del har säkerligen öfvervintrat.

Hunneberg i mars 1894.

L. J. H.

Sen morkullunge. Då jag tillsammans med en annan person en dag i början af september år 1892 gick ut till skogs i Lindestrakten uppstötte vi helt plötsligt en morkulla, som bärande på sin unge tog till flykten. Som ungen var temligen stor orkade hon ej flyga längre än 20—30 meter, utan var det oss temligen lätt att följa henne och upprepade

gänger iakttaga hennes beteende vid flyttningen af ungen. Då jag ej sett uppgifvas ett så sent iakttagande af morkullunge, har jag ansett mig böra låta ofvanstående komma till allmännare kännedom.

Ö-vik i mars 1894.

G. H-n.

Rapphönsen, som under de sista årtiondena i betydlig grad förökad sig i *Dalarne*, hafva i synnerhet under nyss förflutna jagttid förekommit i ovanlig mängd, åtminstone gäller detta trakterna omkring Siljan. Dertill torde förnämsta orsaken vara att tillskrifva vintern, som härstädes varit för dessa foglar högst tjenlig, enär snön visserligen låg ganska djup, men deremot ej bildat skare, icke ens mot vårsidan, så att rapphönsen med lätthet kunde åtkomma rågbrodden och dymedelst förskaffa sig sin förnämsta vinterföda. Derjemte har på åtskilliga håll affall vid tröskningen, bestående af sädeskorn, frön af åkerogräs m. m. utströds, hvarjemte också här och der en öppen plats blifvit dem beredd genom snöns bortskottande å någon rågåker. — Således lyckades foglarna att trots den bistra kolden uppnå våren, och att denna blef så tidig, att ungarna voro utkläckta innan grässlåttern tagit sin början, samt att de späda ungarne hade att glädja sig åt så godt som beständigt solsken under sin uppväxt, utgöra säkerligen orsakerna till att kullarna varit ovanligt stora. I medeltal anses hvar kull hafva innehållit 18—20 höns. Såsom något märkvärdigt må anföras, att redan innan jagttidens början en flock innehöll 53 — säger 53 st. rapphöns, af hvilken flock, trots att — förutom hvad rofdjuren tagit såsom sin andel samt en eller annan bondskytt å marken lyckats fälla — af densamma mer än 20 höns blifvit skjutna, vid jagttidens slut återstod 15 höns. Likaledes skall på ett annat håll — hvad jag dock endast genom hörsägen förnummit — ett liknande antal hafva samlat sig, efter hvad en bonde förmälde, »större hop än någon kråksvärm» han sett. Och likväl förekomma tyvärr dessa svartfoglar i allt för stor mängd.

Hvad nu orsaken till denna samling rapphöns — jag menar den flock, jag med egna ögon sett — kan vara, torde ej vara lätt att säga, antingen att de skilda kullarna — ursprungligen antagligen 8:ne — funnit området vara för knappt tilltaget och sjelfmant slagit sig tillsammans, eller om genom något olycksöde *begge* mödrarna omkommit och den tredje då fått åtaga sig dessas afkomma. Ett mäktigt intryck gjorde emellertid samtida uppfloget af mer än ett halft hundra rapphöns.

Tyvärr har de fällda foglarna de härstädes i hund skjutna 67 proc. varit förvänat, som utsatsen egt run afventyrs på a perioden vunnit.

Trots den härstädes, har antalet af vid någorlunda säke således ungefär kullar af 6—8 sparats. Då nu är ganska stora skall hafva att

En fogel, och som väl e iakttogs under (Ardea cinerea) afstånd och so ehuru försök i ville synas, gan

Hvad beträffar tio år trakten e den torra somi och myrar vore gamla rättighet fastän annu m lägsna trakter, t ingå ett begrepp i den gamla sn af halfvuxna po för aflägsen fr trakterna en sa

Leksand de

Några ornit
Nötskrikan (C
ken i nordliga S
dess nära slägt
Sundström i si